

купи кофарче и ключъ за кофарчето, и тази спестовна касичка на Вела пжтува презъ всичкитѣ походи, догдето ротата застана въ окопитѣ на равното, широкото Битолско поле.

И въ началото на шестия месецъ отъ тогава, въ къснитѣ дни на пролѣтѣта, равното Битолско поле се затресе отъ грозния ревъ на безброй орждия. Ротата на капитанъ Бояновъ попадна въ срѣдата на този страшенъ дъждъ отъ желѣзо, и единъ тежъкъ снарядъ

затрупа храбрия капитанъ. А когато нѣколцина войници се завтекоха и съ ноктитѣ си го изровиха изподъ прѣстѣта, изъ джоба му изпадна малкото ключенце отъ касичката на Вела. Никой не го видѣ и не го прибра. Петнадесетъ години по-късно Вела го изкопа, цѣлото проядено отъ рѣжда. И нито тя, нито малката ѝ, мургава другарка ще узнаятъ нѣкога тайната на това малко, счупено ключенце, заровено въ прѣстѣта на равното и широко Битолско поле.

Симеонъ Андреевъ

Сини знамена се вѣятъ
вредъ изъ ведри небеса:
въ свежи вейки птички пѣятъ,
пролѣтъ шета изъ леса.

Тя облича въ свила бѣла
бѣлокоритѣ брѣзи;
бисери е разпилѣла —
нѣжни момини сълзи.

Сини бори задимява
съ ароматната смола,
и гнѣздата съживява
съ шумъ на трепетни крила.

Въ изворчето се оглежда
и цѣлува всѣки цвѣтъ.
Съ колко радостъ и надежда
днесъ я срѣща цѣлий свѣтъ!

Ст. Цанкова Стоянова